Lukas 24, 13:32

13 En zie, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een vlek, dat zestig stadiën van
Jeruzalem was, welks naam was Emmaüs;
14 En zij spraken samen onder elkander van al deze dingen, die er gebeurd waren.
15 En het geschiedde, terwijl zij samen spraken, en elkander ondervraagden, dat Jezus Zelf
bij hen kwam, en met hen ging.
16 En hun ogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden.
17 En Hij zeide tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkander verhandelt,
en waarom ziet gij droevig?
18 En de een, wiens naam was Kleopas, antwoordende, zeide tot Hem: Zijt Gij alleen een
vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen, die deze dagen daarin geschied zijn?
19 En Hij zeide tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus den
Nazarener, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk.
20 En hoe onze overpriesters en oversten Denzelven overgeleverd hebben tot het oordeel des
doods, en Hem gekruisigd hebben.
21 En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou. Doch ook, benevens dit alles,
is het heden de derde dag, van dat deze dingen geschied zijn.
22 Maar ook sommige vrouwen uit ons hebben ons ontsteld, die vroeg in den morgenstond
aan het graf geweest zijn;
23 En Zijn lichaam niet vindende, kwamen zij en zeiden, dat zij ook een gezicht van engelen
gezien hadden, die zeggen, dat Hij leeft.
24 En sommigen dergenen, die met ons zijn, gingen heen tot het graf, en bevonden het alzo,
gelijk ook de vrouwen gezegd hadden; maar Hem zagen zij niet.
25 En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de
profeten gesproken hebben!
26 Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?
27 En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de
Schriften, hetgeen van Hem geschreven was.
28 En zij kwamen nabij het vlek, daar zij naar toegingen; en Hij hield Zich, alsof Hij verder
gaan zou.
29 En zij dwongen Hem, zeggende: Blijf met ons; want het is bij den avond, en de dag is
gedaald. En Hij ging in, om met hen te blijven.
30 En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood, en zegende het, en als Hij
het gebroken had, gaf Hij het hun.
31 En hun ogen werden geopend, en zij kenden Hem; en Hij kwam weg uit hun gezicht.
32 En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den
weg, en als Hij ons de Schriften opende?

paul horbach

Emmausgangers, evangelie woensdag na Pasen.

Opvallend is dat over Jezus in het begin en in het einde van de tekst zo verschillend wordt gesproken. In vers 19 is Jezus wat *anoniem* een (grote) profeet, maar in vers 34 is het: *De Heer*. Het klinkt als *onze* Heer, je hoort een *persoonlijke relatie*. Daarom zie ik de eerste verzen 13-24 als de menselijke werkelijkheid en in de verzen 28 e.v. ontwaar ik de relatie tussen God en mens.
In het begin van de tekst zie je de twee leerlingen worstelen met een gebeuren dat ze niet snappen, ook helemaal niet verwacht hadden, het past niet in hun voorstelling en menselijke verwachtingen. Hun praten is richtingloos, met louter verstand en daarom ook tevergeefs, het leidt tot niets. Het is *uitzicht*loos.
Zich openen voor de god-mens relatie gaat niet vanzelf blijkt uit de tekst, het is een *genade* die door de vreemdeling, de niet herkende Jezus, wordt bewerkstelligd. Een vreemdeling in deze menselijke werkelijkheid, die komt *van de andere kant*. Jezus is degene die actief is, en biedt de leerlingen - als ze willen luisteren en dat doen ze gelukkig- de toegang tot de godmenselijke relatie. In 15: Jezus kwam zelf naar hen toe; in 17: waar loop je over te praten, in 19: wat dan?; in 25 : toen zei hij tegen hen enz, in 27: daarna verklaarde hij enz; in 28: Jezus deed alsof; in 30: hij brak het brood. Jezus is duidelijk de **gids** die hen probeert de ogen te openen. De goddelijke werkelijkheid komt naar voren in de tekst als Jezus verklaart, uitlegt wat die werkelijkheid is, wat de schriften en profeten daarover mededelen. Dat betreft dus de verzen 25-28. Hier is Jezus de **leraar** die *over* de Goddelijke werkelijkheid onderricht. Die diep *inzicht* geeft.
Daarna vindt de overgang plaats van inhoudelijkheid naar relatie.
Het hart van de leerlingen gaat helemaal open in het genadevolle ritueel waarin het Goddelijke in hen tegenwoordig wordt gesteld en die hen helemaal vervult. Hun *hart* brandt. En ze beseffen dat hun hart reeds begon te branden toen Jezus hen onderrichtte. De heilige woorden werden in hun hart ontvangen. Ze zijn er barstensvol van, kunnen niet wachten om het met de anderen te delen. Ook nu Jezus weg is (in hun uiterlijke ogen), is de tastbare aanwezigheid niet meer noodzakelijk. Er is relatie, een aangeraakt zijn door het wonder, door de liefde. Er is een verlangen naar de Jezus die bij hen was en is!

Paul Horbach

NB De opbouw van de tekst doet heel sterk denken aan de structuur van de eucharistieviering, dus van de katholieke mis. Dat is niet zonder betekenis, denk ik.